

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 347/2026-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory**, Grösslingová 4, Bratislava, zastúpenej URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava – mestská časť Staré Mesto, proti postupu Mestského súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. B1-28Cb/48/2016 po právoplatnosti nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 177/2024-34 z 28. augusta 2024 a proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1Cob/191/2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa v poradí treťou ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 29. apríla 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie svojej veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 47 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom Mestského súdu Bratislava III (ďalej aj „mestský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. B1-28Cb/48/2016 (ďalej len „napadnuté konanie“) v období po právoplatnosti nálezů ústavného súdu č. k. II. ÚS 177/2024-34 z 28. augusta 2024, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny, práva podľa čl. 17 ods. 1 charty a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Mestského súdu Bratislava III [do 31. mája 2023 Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“)] v konaní vedenom

pod sp. zn. B1-28Cb/48/2016 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1Cob/191/2019 (ďalej len „odvolacie konanie“). Žiada tiež prikázať mestskému súdu, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných prietahov, a priznať primerané finančné zadost'účinenie 15 000 eur od mestského súdu a 8 000 eur od krajského súdu, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. V ústavnej sťažnosti sťažovateľka na 24 stranách v podstate opakovane rozpisuje odôvodnenie svojich predchádzajúcich ústavných sťažností, o ktorých ústavný súd už rozhodol nálezom č. k. I. ÚS 6/2022-97 zo 14. apríla 2022 a nálezom č. k. II. ÚS 177/2024-34 z 28. augusta 2024. Navyše, iba dopĺňa, že súdne konanie nie je právoplatne skončené ani po vyše 10 rokoch a 1 mesiaci od podania žaloby, pričom od vydania ostatného nálezu ústavného súdu v danej veci uplynul už viac ako 1 rok a 8 mesiacov. V petite ústavnej sťažnosti tiež rozširuje svoje podanie o namietanie porušenia práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie, ako aj práva vlastníť majetok postupom všeobecných súdov uvedených v záhlaví rozhodnutia počas trvania celého súdneho sporu. Uvedené však okrem opakovania všeobecných fráz a poukazu na príslušnú judikatúru zásadne nijako bližšie neodôvodňuje.

3. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh, ostatného spisového materiálu a vlastnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva nasledujúci stav veci:

3.1. Sťažovateľka spolu s druhou žalobkyňou Okresní hospodárskou komorou Hodonín (ďalej len „OHKH“) podali 24. marca 2016 okresnému súdu žalobu o zaplatenie 31 486,89 eur s príslušenstvom (sťažovateľka) a 60 957,35 eur s príslušenstvom (OHKH) proti Ministerstvu pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky (teraz Ministerstvo investícií, regionálneho rozvoja a informatizácie Slovenskej republiky) z titulu odstúpenia od zmluvy č. Z 2241042000601 z 27. júla 2009 v nadväznosti na ukončenie zmluvy o poskytnutí finančného príspevku zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky. Okresný súd prvýkrát rozhodol vo veci zamietajúcim rozsudkom č. k. 28Cb 48/2016-503 zo 17. júna 2019 potvrdeným rozsudkom krajského súdu č. k. 1Cob 191/2019-605 z 15. októbra 2020. Krajský súd vrátil spis okresnému súdu 8. decembra 2020 a po doručení rozsudku krajského súdu bolo konanie prvýkrát právoplatne skončené 15. decembra 2020. Na základe dovolania sťažovateľky aj OHKH bol súdny spis 19. januára 2022 predložený na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1Obdo/4/2022 z 19. apríla 2023 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) rozsudok okresného súdu v zamietajúcej časti v náhrade trov konania a rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Spis bol okresnému súdu vrátený 22. mája 2023.

3.2. Uznesením sp. zn. B1-28Cb/48/2016 zo 7. augusta 2023 mestský súd na návrh sťažovateľky a OHKH konanie vedené na pod sp. zn. B1-28Cb/48/2016 podľa § 164 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) prerušil do právoplatného skončenia súdneho konania vedeného na totožnom súde pod sp. zn. B1-26Cb/17/2013 (ďalej len „súvisiace konanie“), v ktorom sa riešila otázka neplatnosti odstúpenia žalovaného od zmluvy o poskytnutí finančného príspevku uzatvorenej medzi sťažovateľom a žalovaným, ktorá má význam pre rozhodnutie súdu v konaní vedenom pod sp. zn. B1-28Cb/48/2016, ktorého predmetom je uplatnený nárok na zaplatenie peňažných súm.

3.3. V súvisiacom konaní mestský súd rozhodol rozsudkom sp. zn. B1-26Cb/17/2013 z 24. januára 2025 tak, že zmluva medzi žalobcami a žalovaným je platná a stále trvá, a preto nárok žalobcov

(sťažovateľky a druhého žalobcu) je v namietanom konaní daný a existuje, čím odpadol dôvod na prerušenie ústavnou sťažnosťou napadnutého konania.

3.4. Sťažovateľka podala 10. februára 2025 mestskému súdu návrh na pokračovanie v konaní z dôvodu odpadnutia prekážky konania a keďže mestský súd ostal vo veci nečinný, podala 9. mája 2025 svoj návrh opakovane.

3.5. V súvisiacom konaní súčasne rozhodoval krajský súd o podanom odvolaní a rozsudkom sp. zn. 4Cob/34/2025 z 11. decembra 2025 rozsudok súdu prvej inštancie vydaný v súvisiacom konaní potvrdil (rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 14. januára 2026, pozn.).

3.6. Ďalší návrh na pokračovanie v napadnutom konaní sťažovateľka podala 12. decembra 2025 a mestský súd následne uznesením sp. zn. B1-28Cb/48/2016 z 15. januára 2026 rozhodol o pokračovaní v prerušenom napadnutom konaní a po dvoch pojednávaniach (11. februára 2026 a 8. apríla 2026) rozhodol vo veci rozsudkom sp. zn. B1-28Cb/48/2016 z 8. apríla 2026, ktorým mestský súd žalobe sťažovateľky vyhovel v celom rozsahu.

4. Prvýkrát sa sťažovateľka spolu s OHKH domáhali vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 38 ods. 2 listiny a svojho práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 47 charty. Ústavný súd nálezom č. k. I. ÚS 6/2022-97 zo 14. apríla 2022 ich ústavnej sťažnosti nevyhovel z dôvodov uvedených v bodoch 23 až 48 citovaného nálezu.

5. V roku 2024 (8. februára 2024, pozn.) sťažovateľka podala samostatnú ústavnú sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní pred okresným súdom a napadnutým konaním pred krajským súdom, o ktorej ústavný súd rozhodol nálezom č. k. II. ÚS 177/2024-34 z 28. augusta 2024 tak, že vyslovil porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 28Cb/48/2016 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1Cob/191/2019; mestskému súdu prikázal vo veci konať bez zbytočných prietahov a sťažovateľke priznal primerané finančné zadosťučinenie 1 500 eur od mestského súdu a 500 eur od krajského súdu a náhradu trov konania pred ústavným súdom 856,75 eur a vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovel.

5.1. Z odôvodnenia citovaného nálezu (bod 13) je zjavné, že ústavný súd preskúmal celkovú dĺžku konania od podania žaloby 24. marca 2016 v trvaní viac ako osem rokov. Okresný súd rozsudkom zo 17. júna 2019 žalobu zamietol, teda po viac ako troch rokoch. Krajský súd rozsudkom z 15. októbra 2020 rozsudok okresného súdu potvrdil, teda po jednom roku od predloženia veci (16. októbra 2019). Najvyšší súd uznesením z 19. apríla 2023 zrušil rozsudok krajského súdu aj rozsudok okresného súdu a vec vrátil mestskému súdu na ďalšie konanie. V dôsledku kasačného rozhodnutia najvyššieho súdu prebiehalo konanie opäť na mestskom súde. Mestský súd po doručení uznesenia z najvyššieho súdu (19. mája 2023) prerušil konanie do právoplatného skončenia súvisiaceho konania sp. zn. B1-26Cb/17/2013.

5.2. Ústavný súd v závere bodu 13 odôvodnenia citovaného nálezu v zmysle svojej judikatúry taktiež dodal, že dobu prerušenia konania nemožno bez ďalšieho vo vzťahu k namietanému porušeniu práv pričítať v neprospech mestského súdu (III. ÚS 127/2023). Prerušenie konania podľa procesného predpisu predstavuje zákonnú prekážku v konaní, a preto nečinnosť všeobecného súdu z dôvodu existencie zákonnej prekážky v konaní ústavný súd neposudzuje ako zbytočné prietahy (I. ÚS 214/06, IV. ÚS 328/09, III. ÚS 73/2022).

5.3. Ostatnú samostatnú ústavnú sťažnosť podanú OHKH 25. októbra 2024 ústavný súd odmietol uznesením sp. zn. I. ÚS 3/2025 zo 16. januára 2025 ako zjavne neopodstatnenú a vo vzťahu k postupu v konaní krajského súdu sp. zn. 1Cob/191/2019 ako neprípustnú pre prekážku právoplatne rozsúdenej veci.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je opakované namietané porušenie označených práv sťažovateľky postupom mestského súdu (predtým okresného súdu) a krajského súdu v obchodnoprávnom spore začatom v roku 2016, v ktorom má postavenie žalobkyne.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu v napadnutom konaní v období po právoplatnosti nálezú ústavného súdu č. k. II. ÚS 177/2024-34 z 28. augusta 2024, právoplatného 11. septembra 2024:

8. Sťažovateľka svojou ústavnou sťažnosťou namieta prietahový postup mestského súdu v posudzovanom období s dôrazom na to, že po meritórnom rozhodnutí veci rozsudkom sp. zn. B1-28Cb/48/2016 z 8. apríla 2026 nebolo do dňa podania ústavnej sťažnosti vyhotovené písomné vyhotovenie rozsudku a toto následne doručené právnomu zástupcovi sťažovateľky, čím je napadnuté konanie stále vedené pred súdom prvej inštancie.

9. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 186/2010, I. ÚS 7/2023) a namietané porušenie označených práv sťažovateľky možno posudzovať spoločne.

10. Reflektujúc petit ústavnej sťažnosti, ústavný súd akcentuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru obsahuje nielen právo na spravodlivé súdne konanie, ale aj jeho parciálne súčasti, *exempli causa* právo na verejné prerokovanie veci či prejednanie záležitosti v primeranej lehote, a tak k ústavnoprávnemu prieskumu pristúpil v intenciách sťažnostného návrhu, t. j. posudzoval osobitne porušenie práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote a práva na spravodlivé súdne konanie.

11. Pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.) ústavný súd vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva

na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04).

12. O zjavnú neopodstatnenosť ide, ak namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 110/02, II. ÚS 66/2011, IV. ÚS 473/2012, III. ÚS 288/2016, II. 59/2019).

13. Ústavný súd s odkazom na bod 5 odôvodnenia tohto uznesenia konštatuje, že ústavná sťažnosť sťažovateľky je obsahovo v podstate totožná s jej predchádzajúcou ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. februára 2024, v ktorej sťažovateľka rovnako namietala prietahy v postupe okresného súdu a neskôr mestského súdu v napadnutom konaní. V porovnaní s predchádzajúcou ústavnou sťažnosťou sťažovateľka poukazuje na to, že od ostatného nálezu ústavného súdu vo veci sp. zn. II. ÚS 177/2024, z ktorého obsahu cituje, uplynul už jeden rok a 8 mesiacov. Podstatná časť argumentácie sťažovateľky a obsahová stránka oboch podaní je prevažne rovnaká, cituje v zásade aj totožnú judikatúru ESLP či ústavného súdu k danej problematike, upriamujúc pozornosť ústavného súdu na celkovú dĺžku konania pred súdom prvej inštancie, ktoré trvá ku dňu podania tejto ústavnej sťažnosti 10 rokov a 1 mesiac.

14. V rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti sťažovateľky ústavný súd požiadal v súlade s § 56 ods. 6 vetou za bodkočiarkou zákona o ústavnom súde mestský súd o vyjadrenie sa k jej obsahu.

14.1. Mestský súd ku svojmu vyjadreniu sp. zn. Spr. 154/2026 z 13. mája 2026 pripojil stanovisko zákonného sudcu, ktorý ústavnú sťažnosť sťažovateľky (ďalšiu v poradí) považuje za ukážkovú šikanu mestského súdu opakovanými ústavnými sťažnosťami, sťažnosťami a ďalšími podaniami s cieľom získať ďalšie peňažné prostriedky. Podľa jeho názoru šikanózný výkon práva sťažovateľky by za žiadnych okolností nemal požívať žiadnu právnu ochranu.

14.2. Podotkol, že konanie bolo prerušené na základe uznesenia mestského súdu sp. zn. B1-28Cb/48/2016 zo 7. augusta 2023 do právoplatného skončenia súdneho konania vedeného na mestskom súde pod sp. zn. B1-26Cb/17/2013. Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 3/2025 zo 16. januára 2025 skonštatoval dôvodné prerušenie konania. Z vlastnej činnosti zistil, že konanie vedené pod sp. zn. B1-26Cb/17/2013 je právoplatne skončené rozsudkom z 24. januára 2025 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4Cob/34/2025 z 11. decembra 2025, a toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 14. januára 2026. Uznesením sp. zn. B1-28Cb/48/2016 z 15. januára 2026 mestský súd rozhodol o pokračovaní v konaní a nariadil termín pojednávania na 11. február 2026, ktoré bolo následne odročené na účel prednesu záverečných rečí na 8. apríl 2026, keď vo veci rozhodol. Rozsudok bol vyhotovený a odoslaný v zákonnej lehote

8. mája 2026. Ústavná sťažnosť z 29. apríla 2026 obsahuje tvrdenia o tom, ako nebol doručený písomne vyhotovený rozsudok, hoci lehota na jeho vyhotovenie a odoslanie stále plynula. Sťažovateľka celkom nelogicky a účelovo navyšuje dĺžku konania aj o obdobie prerušenia, ktoré nastalo na základe jej vlastného návrhu. Okrem toho jednotlivé obdobia boli opakovane posudzované ústavným súdom a sťažovateľka ich opakovane započítava. Tiež dal do pozornosti, že sťažovateľka ani nevie, akú sumu vlastne žaluje, pretože 60 957,65 eur žaluje iná žalobkyňa v danom spore. Sťažovateľka žaluje 31 486,89 eur, a preto sa nesústreďená činnosť vzťahuje skôr na sťažovateľku než na súd.

14.3. Mestský súd na záver uviedol, že po odpadnutí dôvodu na prerušenie napadnutého konania vo veci konal viac ako plynulo (v lehotách podstatne kratších ako tých, ktoré sú judikatúrou ústavného súdu označované ako ústavne akceptovateľné) a v čase podania ústavnej sťažnosti už vo veci vyhlásil rozsudok, ktorý následne aj v zákonnej lehote doručoval sporovým stranám. Sťažovateľkou navrhované finančné zadost'učinenie považuje za extenzívne, a to aj v porovnaní s predmetom konania, keď požadovaná suma presahuje hodnotu polovice sťažovateľkou žalovanej istiny. Na základe uvedených skutočností navrhuje ústavnú sťažnosť odmietnuť.

14.4. Ústavný súd nevyhodnotil ako nevyhnutné doručiť sťažovateľke vyjadrenie mestského súdu na repliku, keďže obsahovalo najmä skutočnosti známe zo spisu aj sťažovateľke a zásadne rozhodnutie ústavného súdu neovplyvnilo.

II.2. Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti:

15. Z obsahu ústavnej sťažnosti, ostatného spisového materiálu, ako aj vlastnej rozhodovacej činnosti ústavný súd považoval za preukázané, že podstatnú časť obdobia po právoplatnosti nálezú ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 177/2024 z 28. augusta 2024 (právoplatného 11. septembra 2024) bolo napadnuté konanie prerušené, a to až do právoplatného skončenia súvisiaceho konania (k tomu bližšie bod 3.2. a 3.5. odôvodnenia tohto uznesenia), teda do 14. januára 2026. Mestský súd uznesením sp. zn. B1-28Cb/48/2016 z 15. januára 2026 rozhodol o pokračovaní napadnutého konania a obratom nariadil pojednávanie na 11. február 2026, ktoré bolo odročené na 8. apríl 2026 na účel prednesu záverečných rečí sporových strán. Na tomto pojednávaní aj vyhlásil rozsudok, ktorým žalobe sťažovateľky vyhovel v celom rozsahu. Písomné vyhotovenie rozsudku bolo expedované sporovým stranám 8. mája 2026. Sťažovateľka teda doručila ústavnému súdu svoju súčasnú ústavnú sťažnosť, ktorou namieta priet'ahy v postupe mestského súdu v posudzovanom období 29. apríla 2026 ešte pred uplynutím lehoty určenej na písomné vyhotovenie vyhláseného rozsudku podľa § 223 ods. 3 CSP.

16. S ohľadom na konkrétne okolnosti danej veci ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľky k záveru, že neexistuje okolnosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o porušení sťažovateľkou namietaných práv po náleze ústavného súdu vo veci sp. zn. II. ÚS 177/2024 bez ohľadu na sťažovateľkine úvahy o rozhodovaní o výške trov konania body 42 a 45 ústavnej sťažnosti). Ústavnú sťažnosť sťažovateľky preto odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

II.3. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu v napadnutom konaní a postupom krajského súdu v odvolacom konaní:

17. Vo vzťahu k sťažovateľkou namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu (predtým okresného súdu) v napadnutom konaní a krajského súdu v odvolacom konaní ústavný súd konštatuje, že v ústavnej sťažnosti absentujú konkrétne dôvody, v ktorých by malo spočívať porušenie označených práv, a toto v podstate možno vyvodiť len z tvrdení sťažovateľky o existencii zbytočných prietahov v postupe označených súdov založenej na dĺžke konania s poukazovaním na judikatúru najmä ESLP, resp. jej citovaním.

18. Ústavný súd primárne opakovane dáva do pozornosti, že v systematike ústavy sú primeraná celková dĺžka, rýchlosť a plynulosť konania pred orgánom verejnej moci obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny), a nie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. K vysloveniu porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu z týchto dôvodov však napriek tomu môže dôjsť v prípade, ak namietané zbytočné prietahy (spôsobené neodôvodnenou nečinnosťou alebo neefektívnou a nesústredenou činnosťou), ako aj celková doterajšia dĺžka preskúvaného konania signalizujú, že v postupe orgánu verejnej moci došlo k pochybeniam takej intenzity, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci (najmä predmetu konania, teda toho, čo je pre sťažovateľa v stávke) možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (pozri m. m. IV. ÚS 242/07 – *a contrario*).

19. Základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže byť porušené v dôsledku existencie zbytočných prietahov v konaní orgánu verejnej moci len za kumulatívneho splnenia, že (i) v rozporovanom konaní ústavný súd zistí a vo svojom rozhodnutí vysloví porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a (ii) intenzita zbytočných prietahov vo svojej podstate znamená úplne zmarenie možnosti poskytnúť efektívnu a účinnú ochranu tým právam účastníka konania, ktorých ochrany sa domáha (III. ÚS 49/04, III. ÚS 348/05, I. ÚS 271/2021), čo sa prednostne predpokladá v niekoľkoročnom, spravidla desiatky rokov trvajúcom konaní, čo nie je prípad sťažovateľky.

20. Hoci napadnuté konanie nie je stále právoplatne skončené, s ohľadom na konkrétne okolnosti daného sporu vrátane obdobia dôvodného prerušenie konania, ako aj chýbajúce kvalifikované odôvodnenie ústavnej sťažnosti v tejto časti ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je treba odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, ako aj podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde.

II.4. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu:

21. Ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, ktorých uplatnenie je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania. Inak povedané, ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde.

22. Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je podstatná najmä požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, a to požiadavka relevantnej ústavnoprávnej argumentácie (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv, ako aj z § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak.

23. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že popri uvedení petitu je ďalšou povinnosťou sťažovateľa, aby svoju ústavnú sťažnosť náležite odôvodnil, t. j. aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu (m. m. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 198/2012, IV. ÚS 54/2014, II. ÚS 594/2016). Sťažovateľ musí ďalej vysvetliť, v čom vidí porušenie základného práva alebo slobody, ktoré boli podľa jeho názoru konkretizovaným zásahom orgánu verejnej moci porušené. Takto formulovaná požiadavka odzrkadľuje potrebu dôsledného odlíšenia úlohy ústavného súdu od úloh iných orgánov verejnej moci (predovšetkým všeobecných súdov). Kým všeobecné súdy prioritne chránia subjektívne práva fyzických osôb a právnických osôb plynúce zo zákonných, prípadne od zákona odvodených právnych predpisov, *vice versa*, ústavný súd je v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy povolaný na ochranu tých subjektívnych práv, ktoré sú ako základné práva a slobody zakotvené v ústave alebo v kvalifikovaných medzinárodných zmluvách [III. ÚS 352/2017 (ZNaU č. 63/2017)]. Ústavná sťažnosť nemôže byť naformulovaná nedostatočne a neurčito a vytvárať tak priestor na dohady a dedukcie (III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 291/2017, IV. ÚS 91/2018). Nepostačuje preto akékoľvek odôvodnenie návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, ale tento musí byť odôvodnený kvalifikovane, t. j. musí obsahovať odôvodnenie, ktoré spĺňa ústavnoprávne požiadavky [I. ÚS 18/2021 (ZNaU 69/2021), I. ÚS 266/2021 (ZNaU 88/2021), I. ÚS 532/2024 (ZNaU 35/2024)].

24. V ústavnej sťažnosti absentuje relevantná sťažnostná argumentácia, ktorá by ústavnému súdu umožnila reálne posúdenie rozporovaného postupu všeobecných súdov označených v záhlaví tohto rozhodnutia vo vzťahu k označeným právam sťažovateľky. Prepisované citácie judikatúry ústavného súdu a EŠLP a tvrdenie, že zásah do namietaných práv majetkovej povahy sa prejavuje aj tým, že sťažovateľka je vzhľadom na celkovú dĺžku konania nútená platiť svojmu právnomu zástupcovi nemalé peňažné prostriedky za zastupovanie v napadnutom konaní, nie je možné považovať za relevantné odôvodnenie predloženej ústavnej sťažnosti.

25. Absencia kvalifikovaného odôvodnenia ústavnej sťažnosti predstavuje pre jeho zásadný význam nedostatok takej povahy, pri ktorom neprichádza do úvahy výzva na jeho odstránenie podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, keďže predmetné ustanovenie zákona slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, nie však jeho samotnej podstaty [I. ÚS 185/2021, (ZNaU 81/2021)], a preto ústavný súd nepristúpil k výzve na odstránenie zisteného nedostatku ústavnej sťažnosti. Z publikovanej judikatúry jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom ustanovených náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, III. ÚS 357/2010, IV. ÚS 234/2010, I. ÚS 280/2020). Keďže sťažovateľka je zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom (ktorý navyše zastupuje rôznych sťažovateľov v početných konaniach pred ústavným súdom), prípadná výzva na odstránenie zistených nedostatkov by *de facto* znamenala suplovanie úkonov právnej služby a povinnosti advokáta postupovať s odbornou starostlivosťou [§ 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona

č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v platnom znení], čo nie je žiadnym spôsobom akceptovateľné (m. m. IV. ÚS 267/08, IV. ÚS 213/2010, II. ÚS 660/2016, I. ÚS 173/2022).

26. V konklúzii uvedeného a v spojení s § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd uzatvára, že ústavná sťažnosť sťažovateľky v tejto časti neobsahuje náležitosti ustanovené zákonom, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

II.5. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 47 ods. 2 charty a čl. 17 ods. 1 charty postupom mestského súdu v napadnutom konaní a krajského súdu v odvolacom konaní:

27. V ústavnej sťažnosti absentuje akékoľvek bližšie odôvodnenie, ktoré by malo svedčiť v prospech záveru o porušení predmetných práv namietaným postupom sťažovateľkou označených všeobecných súdov. Pritom zo vzájomnej väzby medzi ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 43 v spojení s § 123 zákona o ústavnom súde) vyplýva povinnosť sťažovateľa označiť základné práva a slobody, ktorých vyslovenia porušenia sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy či iného právneho dokumentu upravujúceho garanciu práv a slobôd, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08, I. ÚS 318/2018), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu a navrhnúť v tejto súvislosti aj dôkazy.

28. Otázkou možnej aplikácie charty na prípad sťažovateľky sa ústavný súd podrobne vysporiadal vo svojom náleze č. k. I. ÚS 6/2022-97 zo 14. apríla 2022, ktorým rozhodol o prvej ústavnej sťažnosti sťažovateľky. Aplikujúc zásadu hospodárnosti konania, ústavný súd v tejto časti odkazuje na svoje závery obsiahnuté v bode 46 a 47 odôvodnenia predmetného nálezu a uzatvára, že ústavnú sťažnosť sťažovateľky je nutné aj v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, ako aj podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

29. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky obsiahnutých v petite jej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu